

Welnu, de Romeinsche heirweg, waarvan ik in den aanvang de samenstelling vermeldde, had aan de kanten een rand; „de bulten werden aan weerszijden ingeduwd en met een massa palen vastgerammeid,” heet het in Statius' gedicht „Silvae.” Is het wonder, dat de wegebouwers van onzen tijd tot de ontdekking zijn gekomen, dat een betonweg heel goed is aan te brengen op oude macadamwegen?

De duurzaamheid van den betonweg — een financieel belang van den eersten rang — is door proefnemingen van hoog gehalte gebleken. Men had 24 wegbedekkingen gemaakt van verschillende betonsamenstelling. De 3200 Meter lange proefwegen werden 23.200 keer met vracht-auto's bereden, waarvan de last gedurende den rit werd opgevoerd van 1125 tot 3620 K.G. druk op het achterwiel. De 17 1/2 c.M. dikke betonwegen hebben alle den druk doorstaan. Maar er waren hier en daar *scheuren* te zien. De andere wegbedekkingen: klinkers, macadam e.d. waren *versleten*. Dit wijst dus den weg voor ons land duidelijk genoeg aan; noch wat wij hebben, noch beton. De zware vracht-auto, de koning van den weg, die zijn stempel zet op de verkeerseischen van dezen tijd, zal het Nederlandsche wegnnet binnen afzienbaren tijd hebben veranderd en verbeterd, op den grondslag van de zoo straks genoemde wegbedekkingen, waarbij cement en petroleum een groote rol spelen. Er is al een Comité, dat er 40 miljoen gulden voor noodig heeft. En de Intern. Auto-Clubs-organisatie heeft al een wegnnet voor geheel Europa ontworpen. Wij moeten er voor zorgen, dat onze wegen erbij aansluiten. Anders zal koning auto zijn zegetocht maken buiten ons land om!

v. d. M.

AVOND TE SOESTDIJK!

2 AUG. 1925

Een heil'ge avondvree vervult nu laan en bosch,
een gouden licht gloeit aan de verre transen,
en weerschijn toovert rosse tint op 't mos
en doet de kruinen van de boomen glansen.

De gouden avond van den schoonen dag,
vol vree en rust na zorgenvolle tijden!
Na 's levensleed de stille vreugdelach,
de zielerust, geheiligd door het lijden.

Vorstinne-Moeder, stille gouden gloed,
licht stralend over d' avond van Uw leven,
waarin Ge hebt gekend en eb en vloed
en God bij 't leed veel lieflijks heeft gegeven.

Erbiedig hulde, ed'le Vorstenvrouw,
van Neêrlands volk; stil rijst voor U de bede
Straal 't heerlijk licht van Gods onkreuk'bre trouw,
in Uwe ziel, als d' avondglans, vol vrede.

H. W. A.

HET LIED

„De liefde is vindingrijk.”

'k **W**ord niet gaarne gestoord, als ik me teruggetrokken heb voor schriftelijken arbeid, maar 'k heb er nu toch geen spijt van, dat ik van morgen er op het meest onverwacht uit gehaald werd.

Ring...

„Of u lust en gelegenheid hebt tegen elf uur op „Hebron” te komen, daar zal een koor eenige liederen zingen voor de gasten.”

„Zeg maar: „héél graag”!”

Wat wist ik eigenlijk van wat er gebeuren ging? Niet veel. Wie vormden dat koor? Van wie was de gedachte uitgegaan? Vragen, waarop ik voor een goed deel antwoord kreeg van de directrice.

Goed elf uur waren de zangeressen nog niet gekomen. Hoe licht heeft men op reis vertraging. Ze zullen er zoo wel zijn!

Half twaalf.

De gasten liggen in de verkwikkende zonnestrallen tusschen de dennen. Ze kunnen nu volop genieten van den prachtigen tuin. (’t Is vandaag, den laatsten dag van Juni, weer voor het eerst warm na een paar weken van regen en koelte.) De zangers en zangeressen zijn gekomen. (Ik bemerk, dat het een gemengd koor is.) Met de leidster kan ik even kennis maken. Vluchtig maar. Ook nog een enkel woord wisselen met Ds. Couvee en De Koning, die deel uitmaken van het zangkoor. — Dat het wat laat is, wordt nu opgehelderd: het koor was reeds in het Diaconessenhuis geweest. De zieken hadden dus al genoten. Nu was dan de beurt aan de rustbehoefenden van het Christelijk Rusthuis „Hebron.” Vlug hebben de zangers hun plaats gevonden op het open terrein in de nabijheid van de gasten en enkele ijlings genoodigden, en het eerste lied wordt gezongen.

De leiding is krachtig; de stemmen zijn geoefend; de uitspraak is goed; en wat het warmst aandoet — de liefde is de beweegkracht. Ja, ze is vindingrijk, de liefde! Het koor heeft zijn uitgaansdag; maar het wil niet alleen voor zichzelf genieten, het wil ook *doen genieten*. (Is dat niet eigenlijk de hoogste vorm van genot — *te leven voor anderen*?) Straks zal het koor weer verder trekken, En als dan deze dag weer voorbij is, dan mag het weten: we hebben een zegen gebracht in de kringen, waar we enkele kwartieren hebben vertoefd.

De energieke leidster heeft het koor onder haar macht. Het eene lied na het andere rijst ten hemel. En als ik met de anderen in stille aandacht zit te luisteren, denk ik: Wat is het lied toch een macht! Het lied uit vogelkelen, omdat het den Bouwheer van het heelal verheerlijkt, maar vooral het lied van menschentongen, als er uit het hart een danktoon opwelt jegens den Schepper en Verlosser.

Het eene lied na het andere: een klein program, waardoor de werken van Gods hand worden bezongen; — waardoor we herinnerd worden aan Gods Vaderzorg; — waardoor we worden heengewezen naar het hemelsch Jeruzalem, en waardoor we tenslotte te hooren krijgen: „De Heere zegene ons,” maar veranderd, zoodat het fijngevoeld klinkt: „Hij zegene u, Hij verheffe Zijn aangezicht over u; Hij geve u vrede!”

Allen genieten we.

En allen zijn tevreden, als de oudste der gasten, een zes-en-tachtig-jarige, in welgekozen, flink uitgesproken bewoordingen den dank der gasten overbrengt. Er was werkelijk reden om een woord van dank te spreken, en niet als plichtpleging. Want uit zichzelf had het koor ditmaal aan „Hebron” gedacht. Zooals het wekelijks denkt aan de massa, die het op markten en pleinen der groote stad toezingt. Zooals het denkt aan de gevangenen, en daarom naar de gevangenen trekt, om te zingen.